

Pád Svobodných měst, druhá část

Petr "Lamius" Pozděna

To nejdůležitější se ovšem mělo odehrát u mostu přes Temnou řeku. Tam severní almindorská armáda dopochodovala na dohled k nepříteli a začala se rozvíjet (samozřejmě opatrně a pod bedlivou ochranou svých hlídek) do bojového postavení. Brukka tomu nemohl zabránit a vzhledem k almindorské přesile věděl, že v bitvě bude muset opět přenechat iniciativu nepříteli. Nakonec obě vojska stanula na pahorcích proti sobě. Linie armády Svobodných měst začínala (zleva z Brukkova pohledu) na širokém kopci Kolná. Protože Kolná hájila ústupovou cestu k mostu a vůbec celé levé křídlo, měli ji bránit nejzkušenější bojovníci včetně zbytku Vztekklých medvědů. Nejvíce vojáků rozmístil Brukka na drobných pahorcích, přibližně kopírujících tok Zpěvného potoka, a také na levé výspě tohoto postavení, strategicky důležitém Maumirově statku. Ten společně s Kolnou (která byla totiž trochu vzadu) zajišťoval bok postavení Brukkovy armády. Další jednotky Brukka soustředil na kopcích Hrb a Znavenec, a to především na druhém jmenovaném. Znavenec, tento vysoký (vlastně nejvyšší v okolí) a dozadu protáhlý kopec, na jehož úpatí směrem k almindorské straně se rozkládala rozsáhlá vinice, totiž chránil armádu Svobodných měst před obchvatem zprava. Zbylí vojáci tvořili nepřiliš velké zálohy. Lučičtíky, co přežili bitvu u Skaliska, Brukka tentokrát rozptýlil po celé délce vlastního postavení a stejně naložil i s několika posledními kouzelníky, již mu zbyli. Trochu doufal, že všudypřítomní střelci by mohli odradit nebo alespoň ztížit nasazení novoamirských kouzelníků pro přímý boj. Další „ochranou“ proti magii už byla jen možnost protiútku. (Walden skutečně nechtěl riskovat ztráty mezi vlastními kouzelníky a do přímého boje je nasadil až v samém závěru bitvy.)

Bojová linie Almindorských musela kopírovat postavení nepřítele. Jediným větším kopcem (významnější výšiny začínaly až daleko za nimi) v jejich rozestavení byla Farmářova čapka, kde zřídil almindorský král svůj štáb. Protože Walden a jeho velitelé chtěli bojovat hned a nečekat na nějaké případné Brukkovo noční překvapení, odeslal okamžitě král jednu dragu s úkolem širokým obloukem obejít Znavenec a napadnout nepřítele z boku. Jízdu umístil král na pravé křídlo vedle cesty k mostu, střelecké jednotky dílem pověřil hlídkovými a průzkumnými úkoly a dílem soustředil do zálohy, protože nepředpokládal možnost jejich vhodného využití během bitvy.

Postavení vojska Orlich poutníků se nacházelo vesměs výrazně výše. Dobrovolníci tak hleděli na almindorské řady shora. Tento fakt společně s burcováním jejich velitelů v nich vzbudil nové nadšení a víru v úspěch. S obavami však hleděli na těžkou jízdu Východního království. Jejich vrchní velitel byl ale klidný. Věděl, že Walden těžké jezdce v tomto terénu do boje nenasadí a že si to brzy uvědomí i prostí vojáci. Vojevůdce Svobodných měst se však kupodivu mýlil. Almindorský král, stejně jako jeho protějšek Brukka, si samozřejmě uvědomoval naprosto nevhodné podmínky pro útok těžké jízdy, přesto se k tomuto překvapivému kroku rozhodl. Spoléhal totiž na psychologický dopad jeho rozhodnutí a doufal v propuknutí paniky mezi dobrovolníky, kteří si příliš dobře pamatovali zničující úder železných jezdců v první bitvě. Walden si vybral jediné místo, které připadalo v úvahu: Kolnou.

Těžká jízda Východní dálavy na rozkaz zaútočila a zahájila tak bitvu. Almindorský král nemohl vědět, že na Kolné Brukka soustředil svoje nejzkušenější vojáky. Ty nájezd těžkých jezdců vedený do kopce nikterak nezastrašil. Když si to Walden uvědomil, ihned útok odvolal. Rytířům se však nechtělo ustupovat bez boje a pokračovali na vrchol kopce. Tam se obklopení nepřítelem dostali do značných potíží, přesto se stáhli až na třetí Waldenův signál a zaznamenali tak zbytečné ztráty. O pár dalších padlých se postarali lukostřelci Svobodných měst.

Neúspěch těžké jízdy uvítali Brukkovi muži s jásotem. Rychle se o něm dozvěděli i ti, kteří ho sami ze svého postavení nemohli vědět. Zpráva s sebou nesla sebevědomí a dobrou náladu. Mnozí se sami před sebou styděli za své chování v bitvě u Skaliska a to je teď o to víc vyburcovalo k odvaze pohrdající smrtí. A skutečně, statečnost na obou stranách měla zdobit tuto krvavou bitvu.

Ke Zpěvnému potoku teď vyrazila alمندorská pěchota, zatím jen malé oddíly s úkolem oťukat tamní obranu. Podstatně větší jednotka alمندorských těžkooděnců se dala do pohybu na Znavenec. Zatímco se u Zpěvného potoka rozhořely první boje, začali obrnění pěšáci postřelovaní šípy stoupat do strmého a podmáčeného svahu. Výběr jednotky se ukázal jako rozhodující. Když se vojáci unavení výstupem v těžkých zbrojích dopachtili na vrchol kopce, byl jejich útok snadno odražen. Walden poslal jiný oddíl proti Hrbu. Lučičtí na tomto kopci, přestože jich nebylo nikterak mnoho, však neobyčejně účinnou střelbou dokázali alمندorské řady natolik narušit, že i tento útok nedalo příliš práci odrazit. Alمندorští těžkooděnci pod Znavencem se znovu zformovali a vyrazili do dalšího útoku na kopec. Tentokrát přešli vojáci Svobodných měst do protiútku. Obě strany se střetly ve vinici, kde vojákům Východního království zapadaly a podkluzovaly nohy v blátě. Mnohem lehčeji obrnění dobrovolníci se mohli lépe pohybovat a útočili z kopce, takže zahnali těžké pěšáky na útek. Velitel oddílů hájících Znavenec generál Salovor si povšiml dalších alمندorských jednotek spěchajících na pomoc svým druhům, a tak okamžitě nařídil ústup zpět na vrchol kopce. Někteří z jeho mužů však v bojovém nadšení pokračovali v pronásledování nepřítele. Byli odříznuti a do posledního zabiti nebo zajati.

Walden si připravil zvláštní překvapení. Speciálně vyčleněný oddíl o síle jednoho vesenu za pomoci četné magie pod vodou proti proudu Královské řeky doplaval za vojsko Orlich poutníků. Úkol byl jasný – přepadem ze zálohy vyvolat zmatek v týlu nepřítele. Záškodnická akce neměla štěstí. Ve chvíli, kdy se první muž vynořil z vody, spatřil ho čirou náhodou voják Svobodných měst, zrovna se vyskytující u řeky. Okamžitě běžel informovat svého nadřízeného. Ten reagoval bleskurychle a s jednotkou si pospíšil k řece. Zároveň poslal pro posily. Když velitel speciálního oddílu kapitán Namon shlédl řadící se nepřátelskou přesilu, skočil se svými muži znovu do řeky a plaval zpět do alمندorských pozic. Když později Waldenovi událost hlásil, král jeho rozhodnutí schválil.

Poté, co zkrachoval pěší útok vedený na Kolnou, zaútočili Alمندorští opět na Hrb. Tentokrát byly oddíly Východního království částečně chráněné magií a z Hrbu je vytlačili vojáci Svobodných měst až s posilami vyslanými Brukkou. Ve stejné době přišel nový úder na Znavenec. Walden se již dozvěděl příčiny problémů při předchozích útocích a nahradil těžkooděnce lehkou pěchotou. Ta si vedla úspěšněji, ale nakonec přeci jen musela ustoupit. Po sérii neúspěšných výpadů na vyvýšeniny držené Svobodnými městy napřeli Alمندorští úsilí na obsazení Maumirova statku.

Hned první skutečně vážný útok v tomto prostoru málem uspěl. Alمندorští vojáci po krátkém boji zahnali obránce na útek, zmocnili se statku a začali ohrožovat bok dalších jednotek. Z Kolné však přispěchali vojáci několika jednotek na pomoc a jejich protiútok Maumirův statek znovu dobyl. Byli sice ještě jednou zatlačeni, ale napodruhé se jim podařilo klíčovou pozici vrátit do rukou Svobodných měst. Alمندorčané reagovali útokem na Kolnou a prudkým nápoem na linii podél Zpěvného potoka. Na rozdíl od Kolné, kde byli královští vojáci rychle odrazeni, byl útok na Zpěvný potok zpočátku úspěšný. Několik zuřivých protiútoků Brukkových oddílů je ale nakonec zastavilo a situace uvázla na mrtvém bodě.

Zatím se všechny alمندorské útoky podařilo armádě Orlich poutníků odrazit, avšak zejména boje na Hrbu postupně odčerpávaly Brukkovy zálohy. A situace se měla zhoršit. Do blízkosti bojiště dorazila draga Neúnavných, kterou Walden před bitvou poslal obchvátit pravé křídlo vojska Svobodných měst. Překvapení se nezdařilo díky několika hlídkám, které tam Brukka prozíravě postavil. Vojevůdce Svobodných měst okamžitě všechny zbylé rezervy včetně

několika oddílů stažených ze Znavence poslal vstříc postupující draze. Víc nemohl dělat, protože Walden zahájil mohutnou ofenzívu a napadl všechny pozice Svobodných měst. Zbývající jednotky ze Znavence musely přejít do protiútku, aby znemožnili alمندorským oddílům kopec obejít a spojit se s dragou Neúnavných. Těžké boje se rozpoutaly zejména ve vinici. Prudký střet s Neúnavnými zatlačil na pravém křídle vojáky Svobodných měst do Hrubice, usedlosti tvořené dřevěnými hospodářskými budovami.

Rovněž jinde se tvrdě bojovalo. Maumirův statek opět dvakrát změnil majitele. Prolomit obranu armády Orlich poutníků se ale podařilo na druhé straně od pomyslné osy jejího postavení, pod Hrbem. Alمندorské oddíly prorazily za Zpěvný potok a vítězství měly na dosah. V čele útoku postupoval vesen rytíře Mikoláše z Kovařic. Tomuto bouřliváckému rytíři se stalo osudným příliš nápadné brnění v rodových barvách. Nějaký bystrooký lučštník z Hrbu alمندorského kapitána zaměřil a zasáhl šípem. Přestože zranění nevypadalo na první pohled příliš nebezpečně, rytíř mu o chvíli později podlehl (snad byl šíp otrávený). Smrt oblíbeného velitele jeho muži otřásla a zoufalý protiútok Svobodných měst je obrátil na útek. Strhli s sebou i některé další oddíly, a tak i tentokrát alمندorský útok znovu zkrachoval. Dlužno poznamenat, že vojáci Východního království neutíkali nikterak bezhlavě, většina se jich zastavila již před svým výchozím postavením. Nadto Walden situaci rychle jistil zálohami.

Brukka však stejně neměl žádnou možnost, jak se pokusit nepřátelské paniky využít. Naopak, sotva se stačily jeho jednotky trochu srovnat, musely čelit dalšímu útoku. Obnověnému náporu musel vzdorovat i Maumirův statek. A Brukka si uvědomil, že bez posil je jen otázkou času, než Alمندorští u Zpěvného potoka prorazí. Žádosti o pomoc se mu navíc množily i z jiných míst. V zásobě měl přitom jen několik desítek vojáků. Brukka se se souhlasem svého štábu odhodlal k těžkému kroku: přiznat porážku v bitvě a pokusit se zachránit, co se dá. V první řadě na úkor jiných míst poslal všechno, co mohl, ke Zpěvnému potoku a Maumirovu statku a vydal rozkaz ke stažení oddílů ze Znavence (z větší části na Hrb). Pokusil se také připravit lokální protiútok z Kolné, i ta však byla pod stále větším tlakem, a tak tuto myšlenku opustil. Na Znavenci, vlastně pod ním, kde se jednotky Svobodných měst po svém protiútku nacházely, vojáci Orlich poutníků nepřítel přeci jen na chvíli donutili k ústupu. Krátká přestávka v boji a fakt, že následný útok Alمندorských vedl především přímo na kopec a ne na stahující se oddíly Svobodných měst, umožnily záchranu překvapivě velkému počtu Salovorových mužů. Část z nich skutečně unikla na Hrb, část za něj nebo někam za Hrubice, hrstka vojáků unikla přes samotný Znavenec. Na Hrb přibývající vojáci si zachovali dostatečnou bojeschopnost, aby posílili tamní obranu a naposledy zahnali vojáky Východního království z kopce pryč. Uvolnění Znavence konečně umožnilo dalším alمندorským jednotkám spojit se s dragou Neúnavných. Ta se mezitím marně snažila dobýt Hrubice. Ale i s čím dál většími silami nových a nových oddílů alمندorské útoky selhávaly jeden za druhým. Vojáci Orlich poutníků drželi Hrubice jako příkovaní a nikdo nebyl schopný zlomit jejich odpor. Nakonec museli alمندorští vojáci celou zemědělskou usedlost vypálit.

Brukka začal postupně stahovat jednotky od Zpěvného potoka a z Hrbu a nařídil vyklidit Maumirův statek, který už nemělo smysl dál držet. Jeden z alمندorských útoků ale statek dobyl ještě dříve, než se tak mohlo stát. Královští vojáci obsadili Znavenec a když padly Hrubice, bylo celé pravé křídlo armády Orlich poutníků v troskách. Ze Znavence navíc začaly létat šípy lukostřelců, které tam okamžitě po obsazení kopce Walden poslal. Vrchní velitel Svobodných měst a jeho štáb měli nejvyšší čas zaměřit k mostu, za který už unikly první oddíly jejich vojska.

Někdo však musel zůstat a za cenu takřka jistého odříznutí vést závěrečný boj. Této nevděčné úlohy se dobrovolně ujal generál Krob. Brukka s ostatními nejvyššími veliteli ještě dočasně zřídil štáb poblíž mostu, odkud organizoval přechod ustupujících jednotek a zabraňoval tak přílišným tlačenicím, dokud to bylo možné. Generál Krob ještě stačil zbrzdit postup

Almendorských na pravém křídle, když se zhroutil střed sestavy. Celé postavení u Zpěvného potoka bylo ztraceno a prchající vojáky Krob nedokázal zastavit ani na náhradních místech. Poslední vojáci na Hrбу se tak dostali do obklíčení a zanedlouho byl kopec dobyt. Už se zdálo, že z vojska Orlich poutníků téměř nikdo další neunikne, několika zkušeným vojákům a dobrodruhům se však nechtělo ustupovat a zůstali na do té doby bezejmenném pahorku (po bitvě byl nazván Berašilův kopec podle statečného almendorského důstojníka, který na něj vedl útok) v boji proti nepřátelské přesile. Jejich příklad strhl i další vojáky a nakonec se Svobodným městům nečekaně podařilo na pahorku zachytit. Walden a jeho štáb navíc z Farmářovy čapky přestali mít dobrý přehled o bojišti a museli se rychle přemístit. To umožnilo Krobovi za cenu obětování malého počtu mužů kryjících ústup stáhnout většinu zbývajících vojáků z Kolné.

Nové obranné postavení však neumožnilo unikat vojákům Svobodných měst dlouho. Poněkud zmatené a promíchané almendorské oddíly pod pahorkem shromáždil kapitán Berašil a v jejich čele zahnal vojáky Svobodných měst na útek. Sám však při útoku přišel o život. Krátce nato padla Kolná. Na Waldenův rozkaz Palinského lehká jízda okamžitě bez ohledu na všechno tryskem prosvištěla k mostu. Nepronásledovala prchající oddíly na druhou stranu Temné řeky, protože stále existovala hrozba, že by tam mohla být odříznuta. Místo toho most zablokovala a vojákům Svobodných měst tak zůstala pro útek z bitvy už jen jediná cesta – přeplavat řeku. Když o chvíli později do boje zasáhli novoamirští kouzelníci, poslední organizovaný odpor armády Orlich poutníků se rozpadl.

Rozprášení vojáci se dílem vzdali, ale většinou se snažili uniknout. Láska ke Svobodným městům a ještě víc strach, že budou pověšeni jako vzbuřenci, vedla mnohé k tomu, že se pokusili uprchnout přes řeku nebo schovat alespoň do soumraku, do kterého už nebylo daleko. Chytáním přeživších vojáků byli pověřeni především královští lovci. V jejich snaze jim významně pomáhalo velké množství honících psů, které Waldenovi přivedl Marnal. Až dlouho do noci zajímali královští lovci se psy uprchlíky z bitvy a k ránu mohli hlásit, že na severním břehu nezůstal nikdo z armády Svobodných měst. Byla to pravda. Přestože většina z takto zajatých toužila jen uniknout a nehodlala se vrátit k Brukkově armádě, část z nich by se do dalších bojů bezesporu zapojila. Psi prokázali platnou službu. K jejich úspěchům patřilo i objevení generála Kroba s několika druhy v troskách starého mlýna. Po krátké potyčce se generál vrhl do řeky, byl však zasažen šípem a našel v Temné řece smrt.

Brukka a jeho štáb se mezitím museli vyrovnávat s další nepříjemností – dozvěděli se o postupu Sarniho armády a obležení Albirea. Se zbylými muži se proto dali na ústup směrem k Malým Loukám. Velitelé se snažili demoralizovanou armádu opět shromáždít, ale velké množství vojáků dezertovalo. Po dvou krutě prohraných bitvách převládá u mnoha mužů pocit, že si musí zachránit život, dokud je čas. K tomu přispělo i vědomí, že na druhé straně chytají uprchlíky se psy. Záhy se totiž mezi vojáky rozšířila zvěst (i když to nebyla pravda), že Almendorští nechávají uprchlíky trhat na kusy. Štěkot psů zaznívajících z druhé strany Temné řeky pak hlavně v noci děsil mnohé muže. Brukka přitom neměl žádné prostředky, jak dezercím zabránit. Jak také potrestat muže, kteří se do armády přihlásili dobrovolně a po utrpených porážkách se jejich útekům ani nešlo divit? Jen málo dezertérů bylo chyceno, o jejich osudu se mělo rozhodnout až po válce. Proto Brukkovy vojáky nedržel u vojska ani strach.

Brukkovi ale i něco málo mužů přibývalo. Někteří přeživší bitvu přeci jen dokázali přeplavat přes řeku a nezanedbatelný počet z nich se k vojsku vrátil. Později se k Brukkovi připojilo na tři sta vojáků z Miramu a Athoru. To ovšem byly jediné posily, protože jednotky z Tarosu stále nedorazily. Brukka věděl, že vojáci z jihu už musí být blízko, a proto poslal několik rychlých jezdců s úkolem je najít a přivést.

Ráno po bitvě obezřetně překročila Waldenova armáda Temnou řeku. Nenarazila na odpor a pokračovala proto až k Albireu, kde je Sarni a jeho vojáci přivítali s otevřenou náručí. Teď

konečně mohlo začít skutečné obléhání. Almendorský král teď ale nevěděl, co je se zbytky Brukkovy armády. Většina pobočníků zastávala názor (a nakonec mu částečně podlehl i Walden), že armáda Svobodných měst je zcela zničena a její poslední trosky zmateně ustoupily někam k Athoru. Nyní zbývala jediná otázka: Kam se poděla miramská a případně athorská posádka, především zda nejsou ve městě. Tvrzení o rozpadu Brukkovy armády potvrzovalo i několik chycených dezertérů. Podle nich se z bitvy zachránilo jen minimum vojáků a většina z nich se rozutekla. Spíše z vlastního strachu a snahy vypadat lépe však dezertéři notně přeháněli. Almendorští naproti tomu podcenili počet těch, kteří přeplavali řeku.

Královi pobočníci si navíc neuvědomili jednu věc – Brukka možná teď měl velmi málo mužů, ale to byli ti nejodhodlanější, protože kdo takový nebyl, už padl, byl zajat nebo dezertoval. A i ti nejméně zkušený z Brukkových mužů teď za sebou měli dvě bitvy. K tomu přibýly čerstvé posádky pravidelných vojáků z Athoru a Miramu. Almendorská armáda se proto nakonec v klidu utábořila kolem města a začal připravovat obléhání. Walden se samozřejmě nespokojil s předpoklady a pověřil několik důstojníků dobře znajících místní kraj organizací průzkumných hlídek. Je ironií, že velitelé armád Východního království věděli od svých špehů mnohem dříve než lord Firun a Janoš Brukka o tom, že z Tarosu žádné posily nikdy nevyrazily.

Almendorský král a celý jeho štáb se teď museli rozhodnout, jakým způsobem Albireo dobýt. Rozhodli se pro pomalé obléhání. Frontální útok na silné městské hradby by si vyžádal velké množství obětí a nemusel by se podařit. Posádka města by se i po úspěšném útoku navíc mohla stáhnout do ulic a vést další boj tam. Walden si uvědomoval, že dlouhé obléhání by vedlo k velkému poškození města a utrpení jeho obyvatel, ale jeho plán měl jasný cíl. Almendorští tajně navázali kontakt s příznivci Východního království ve městě a hodlali dotlačit obyvatelstvo ke vzpouře vedoucí k otevření albirejských bran. Tváří v tvář ztracené situaci mohl i lord Firun nakonec sám kapitulovat. V každém případě mohl Walden vždy svoje rozhodnutí změnit a přímý útok provést. Almendorští vojáci se pustili do budování tábora, stavění obléhacích strojů a hloubení příkopů. Královští lovci dostali úkol zajišťovat zásobovací cesty z Východní dálavy. Přes rozhodnutí o dlouhém obléhání se Walden nakonec odhodlal vyzkoušet několik lokálních překvapivých útoků s pomocí magie či noční tmy, žádný však nakonec neuspěl. Vojsko Východního království tak začalo s pocitem bezpečí vyčkávat.

K akci naproti tomu přistoupil Brukka. Po bitvě u Temné řeky si jeho armáda lízala rány a čekala na posily z Tarosu. Ve vojevůdci Svobodných měst klíčilo hrozné podezření. Průzkumníci Orlich poutníků žádnou armádu neobjevili. Jak Brukka věděl, lord Firun byl několikrát ujištěn, že s posilami je vše, jak má být. Brukka nemohl uvěřit, že by snad celý vyslaný sbor padl do nějaké nepřátelské léčky. Vojevůdce Svobodných měst se tedy rozhodl vynechat oficiální cesty a s pomocí magie kontaktoval několik svých přátel v Tarosu. O výsledku Brukka okamžitě informoval lorda Firuna. Taroské posily nebyly zničeny žádným záluďným almendorským útokem. Skutečnost byla ještě horší – žádné vojsko z Tarosu nikdy nevyrazilo a ani vyrazit nemělo. Věty, kterými byl lord Firun ujišťován o přicházejících posilách, najednou dostaly nádech podivné dvojznačnosti. S posilami neměl být žádný problém a z Tarosu vyrazilo všechno, co jen mohlo... Co ovšem MOHLO vyrazit podle mínění taroských Orlich poutníků? Při pokusu znovu se s nimi spojit nikdo neodpověděl. Lord ochránce Albirea, faktický vládce Svobodných měst, Orlí poutník, bývalý rytíř Devíti hvězd a člen slavné družiny Torka Tilkilarina Firun se musel smířit s nejhorším – zradili ho ti na které nejvíc spoléhal. Zestárl prý v té chvíli o deset let.

Avšak ani Brukka ani lord Firun se nehodlali vzdát. Věděli, že mají ještě šanci, pokud se Brukka s vojskem dostane k Albireu nepozorovaně. A vrchní vojevůdce Svobodných měst to kupodivu dokázal. S pomocí několika triků a trochy nezbytného štěstí přesunul svoje vojáky

k Albireu, aniž ho zaznamenala nějaká z četných průzkumných hlídek. Walden naopak obdržel hlášení od svých zvědů. Podle něho poslední zbytky Brukkovy armády ustupovaly směrem na východ. Tato zpráva se nikdy nevysvětlila. Snad průzkumník Východního království zahlédl nějakou větší skupinu dezertérů nebo se jednalo o nějaký Brukkův trik, ale almindorský štáb to utvrdilo v jeho přesvědčení.

Dva tisíce mužů Svobodných měst však přitáhlo k městu a za noci zaujalo postavení. Brukka vyslal některé oddíly přes Měsíční řeku, ale většina byla sešikována proti západní straně Albirea. Zde také soustředili nejvíce jednotek Almindorští. Brukka se naposledy magicky spojil s lordem Firunem. Když projednali konečné podrobnosti plánu, do rána nezvratně rozhodujícího o budoucnosti Svobodných měst zbývala jen chvilka.

S úsvitem zaburácel řev a do almindorského tábora okolo města vtrhli Brukkovi bojovníci. Současně se otevřely městské brány a posádka města vyrazila ven. Výpad z Firunovy brány na západní straně města, kde bylo jen málo oddílů Východního království a Brukka tam neměl žádné vojáky, provedla jen malá jednotka sloužící k odvádění pozornosti a zmatení nepřítele. U Riodenovy a Montarovy brány však museli vojáci Východního království čelit napadení z obou stran. Útok Almindorské zcela překvapil. Naprosto nepřipravení, byli mnozí pobiti nebo se dali na zběsilý úprk. Vítězství Svobodných měst se najednou zdálo být velice blízko.

Walden se ale vzpamatoval rychle. Almindorský král okolo sebe shromáždil hlouček nejbližších rytířů a pospíchal k místům boje. Po cestě zastavoval prchající vojáky a nařizoval jim přidat se k němu. S nimi se Walden posléze sám zapojil do boje. Rozkazy a osobní příklad almindorského krále obrátily spousty mužů zpět na bojiště. Noví a noví vojáci Východního království se zapojovali do bitvy a útok Svobodných měst se začal zdrhávat. Situace však stále byla na vážkách a všechno se zdálo záviset jen na vůli Gora. Navíc byl v ohrožení i almindorský král a jeho smrt by rozhodla nejen tuto bitvu, ale měla by dalekosáhlé důsledky pro celé Východní království.

V tu chvíli však přispěchali novoamirští kouzelníci přivolaní Waldenem a začali čarovat. Magie ovládla bojiště. Kouzla podporovala královské vojáky a drtila ty ze Svobodných měst. Nastal konec. Přeživší Brukkovi a Firunovi vojáci prchali. Část se stáhla do Albirea, ale kupodivu se nepodařilo uzavřít ani jednu městskou bránu a Almindorští vtrhli do města. Jejich útok řízený Waldenem byl tak rychlý, že zaskočil lorda Firuna na hradbách, odkud předtím sledoval a řídil výpad z města. V udatném boji Firun odolával útokům, než se k němu dostal almindorský voják Rufin. V osobním souboji lordu ochránci Albirea nepatrně podklouzla noha a to schopnému královskému vojákovi stačilo. Čepelí budoucího velitele tabitské posádky Rufina skončil život vůdce Svobodných měst lorda Firuna. Prý do poslední chvíle věřil, že se přeci jen objeví taroské vojsko.

Ostatním vojákům Svobodných měst nezbývalo než se vzdát, pokud chtěli přežít. Jen hrstka vojáků okolo Janoše Brukky se na západní straně u města probojovala z bitvy a prchnula pryč a ještě méně jich uniklo na jižní straně. Bylo dobojováno. Rčení „čekat na posily z Tarosu“ se především u zatrpklých veteránů Svobodných měst stalo výrazem pro čekání na něco nespílitelného, v přeneseném smyslu pak pro marnou snahu, usilování o nemožné. Po krutých bojích roku 850 k. l. přestala Svobodná města existovat a Východní dálava byla znovu sjednocena.